

Panium - Nummer Twaalf

Daniël 11:40 en de Drie Ontzegelingen van de Profetie

Jeff Pippenger

2025-09-12

Vers veertig van Daniël elf is een van de meest diepgaande verzen in de Bijbel. Het vertegenwoordigt de ontzegeling van het boek Daniël in 1798, 1989 en 2023. De drie momenten waarop het boek werd ontzegeld, markeren de afsluiting van een verstrooiing van „zeven tijden”. 1798 markeerde de afsluiting van de tweeduizend vijfhonderd twintig jaren van verstrooiing die begonnen in 723 v.Chr., toen Assyrië de noordelijke tien stammen in gevangenschap voerde. 1989 markeerde de afsluiting van 126 jaren sinds de opstand van 1863, toen de Kerk der Zevende-dags Adventisten officieel de „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig terzijde stelde. 2023 markeerde de afsluiting van de drieënhalve dagen waarin de twee getuigen van Openbaring elf dood op de straat lagen. Bij de afsluiting van de 2.520 jaren, (de 126 jaren en de 3½ dagen — alle symbolen van de „zeven tijden”) werd het boek Daniël ontzegeld.

Zuster White deelt ons mee dat het in 1798 noodzakelijk was dat de mensen de gebeurtenissen die verband hielden met het sluiten van de genadetijd, zouden worden voorgehouden. Wanneer zij dit feit vastlegt, wijst zij op parallele geschiedenissen, want zij stelt ook de boodschap van de laatste dagen voor als de gebeurtenissen die verband houden met het sluiten van de genadetijd. Sprekend over de Milleritische geschiedenis schrijft zij:

„Het was noodzakelijk dat de mensen zouden worden gewekt tot het besef van hun gevaar; dat zij zouden worden opgeroepen zich voor te bereiden op de plechtige gebeurtenissen die met het einde van de genadetijd verbonden zijn.” *The Great Controversy*, 310.

Sprekend over de laatste dagen schrijft zij:

„Vóór Zijn kruisiging legde de Heiland aan Zijn discipelen uit dat Hij ter dood gebracht zou worden en uit het graf zou opstaan, en engelen waren aanwezig om Zijn woorden op verstand en hart in te prenten. Maar de discipelen zagen uit naar tijdelijke verlossing van het Romeinse juk, en zij konden de gedachte niet verdragen dat Hij, op Wie al hun verwachtingen gericht waren, een smadelijke dood zou lijden. De woorden die zij zich hadden moeten herinneren, werden uit hun gedachten verbannen; en toen de tijd van beproeving kwam, trof die hen onvoorbereid aan. De dood van Jezus vernietigde hun hoop evenzeer als wanneer Hij hen niet tevoren gewaarschuwd had. Zo wordt in de profetieën de toekomst even duidelijk voor ons ontsloten als zij voor de discipelen werd ontsloten door de woorden van Christus. De gebeurtenissen die verband houden met het einde van de genadetijd en het werk van voorbereiding voor de tijd van benauwdheid, worden helder uiteengezet. Maar menigten hebben van deze gewichtige waarheden niet meer begrip dan wanneer zij nooit geopenbaard waren. Satan waakt om elke indruk weg te nemen die hen wijs zou maken tot zaligheid, en de tijd van benauwdheid zal hen onvoorbereid aantreffen.” *The Great Controversy*, 595.

De boodschap van de Millerieten werd in 1798 ontzegeld en presenteerde “de gebeurtenissen die verband houden met de sluiting van de genadetijd”. Wanneer zij spreekt over de laatste dagen, past zij de geschiedenis van de discipelen toe om het feit te illustreren dat “de gebeurtenissen die verband houden met de sluiting van de genadetijd” datgene zijn wat mensen wijs maakt tot zaligheid, maar niet wordt begrepen. De boodschappen die in 1798, 1989 en 2023 werden ontzegeld, waren boodschappen die de “gebeurtenissen die verband houden met de sluiting van de genadetijd” identificeerden.

Vers veertig vertegenwoordigt een historische lijn waarop het boek Daniël driemaal wordt ontzegeld. In 1798 werd Daniëls visioen van de rivier de Ulai, dat de hoofdstukken zeven tot en met negen vertegenwoordigt, ontzegeld. In 1989 werd Daniëls visioen van de rivier de Hiddekel, dat hoofdstuk tien tot en met twaalf vertegenwoordigt, ontzegeld. In 2023 werd de verborgen geschiedenis van vers veertig van Daniël elf ontzegeld.

De geschiedenis van vers veertig loopt van 1798 tot aan de zondagswet van vers eenenveertig, hetgeen de geschiedenis is van de Verenigde Staten, die tevens het beest uit de aarde van Openbaring dertien, de valse profeet van Openbaring zestien en het zesde koninkrijk van de Bijbelse profetie zijn. Dezelfde geschiedenis die in vers veertig van Daniël elf wordt voorgesteld, wordt ook in één vers in het boek Openbaring voorgesteld.

En ik zag een ander beest opkomen uit de aarde; en het had twee horens gelijk een lam, en het sprak als een draak. Openbaring 13:11.

Dit vers is, evenals vers veertig, de geschiedenis die begint met de Alien and Sedition Acts van 1798 en eindigt met de zondagswet, wanneer de natie spreekt als een draak; een geschiedenis die begint wanneer het pauselijke Rome van de troon wordt verwijderd en eindigt wanneer het pauselijke Rome op de troon wordt hersteld. De geschiedenis die zowel in Openbaring 13:11 als in Daniël 11:40 wordt voorgesteld, begint met de verwijdering van het vijfde koninkrijk van de Bijbelse profetie en eindigt met de verwijdering van het zesde koninkrijk van de Bijbelse profetie.

De „zeventig” jaren waarin Babylon regeerde als het eerste koninkrijk van de Bijbelse profetie tot aan het tweede koninkrijk van de Bijbelse profetie, vertegenwoordigen de geschiedenis van vers veertig vanaf 1798 tot aan de zondagswet.

En het zal geschieden te dien dage, dat Tyrus zeventig jaren vergeten zal worden, overeenkomstig de dagen van één koning; na afloop van zeventig jaren zal het Tyrus vergaan als een hoer. Neem een harp, ga de stad rond, gij vergeten hoer; maak liefelijke melodie, zing vele liederen, opdat men u gedenke. En het zal geschieden na afloop van zeventig jaren, dat de HEERE Tyrus zal bezoeken, en zij zal terugkeren tot haar hoerenloon, en hoererij bedrijven met al de koninkrijken der wereld op de aardbodem. Jesaja 23:15–17.

De geschiedenis van 1798 tot aan de zondagswet is tevens de geschiedenis waarin de hoer van Tyrus wordt vergeten, zoals opgetekend in Jesaja drieëntwintig, waar deze periode wordt aangeduid als „zeventig jaren” en als de „dagen van één koning”. Van Nebukadnezar tot Belsazar regeerde het eerste koninkrijk van de Bijbelse profetie, en typificeerde aldus het zesde koninkrijk

van de Bijbelse profetie, dat begon als een lam maar uiteindelijk spreekt als een draak. Nebukadnezar vertegenwoordigt een volgeling van het Lam en Belsazar een volgeling van de draak.

De geschiedenis van 1798 tot aan de zondagswet is tevens de geschiedenis van de drie engelen van Openbaring veertien, beginnend met de reformatie van de Millerieten en eindigend met de reformatie van de honderd vierenveertigduizend. De boodschap van de drie engelen is de boodschap van het uur van het oordeel. De Millerieten kondigden de gebeurtenissen aan die verband hielden met de opening van het oordeel, en de honderd vierenveertigduizend kondigden de gebeurtenissen aan die verband houden met het einde van de genadetijd.

De gebeurtenissen die verband houden met het einde van de genadetijd worden uitgebeeld langs innerlijke en uiterlijke profetische lijnen, en deze gebeurtenissen vinden in de eerste plaats plaats in de geschiedenis die wordt voorgesteld door vers veertig van Daniël elf. De gebeurtenissen van vers veertig eindigen bij de zondagswet in de Verenigde Staten, zodat de gebeurtenissen van de uiteindelijke inzameling van Gods andere kinderen, die zich nog in Babylon bevinden, niet in vers veertig worden voorgesteld; toch is de crisis die de wereld dan tegemoet treedt, in de Verenigde Staten zojuist tot voltooiing gekomen. Deze gebeurtenissen vertegenwoordigen het oordeel over de Verenigde Staten en de loutering van Gods kerk, voorafgaand aan het feit dat de kerk als een banier wordt opgericht.

De innerlijke gebeurtenissen die verbonden zijn met de sluiting van de genadetijd, kenmerken Christus' werk als Hogepriester in het voleindigen van het geheimenis van God onder Zijn volk van de laatste dagen. De uiterlijke gebeurtenissen kenmerken de rol van de Verenigde Staten in het herstellen van de macht van het pausdom. De gehele geschiedenis van de Verenigde Staten als het zesde koninkrijk van de bijbelse profetie, de gehele geschiedenis van Laodicea, voltrekt zich gedurende de geschiedenis die door vers veertig wordt voorgesteld.

De innerlijke en uiterlijke lijnen binnen vers veertig worden voorgesteld door de twee horens van het beest uit de aarde. De hoorn van het republicanisme is de uiterlijke lijn en de hoorn van het protestantisme is de innerlijke lijn. Beide lijnen bestaan binnen de geschiedenis van het zesde koninkrijk, en aan het einde van de geschiedenis van het zesde koninkrijk wordt Gods oordeel gebracht over zowel de protestantse als de republikeinse horens. De boodschap die de gebeurtenissen aanduidt die verbonden zijn met het sluiten van de genadetijd, is de boodschap die de gebeurtenissen aanduidt die over de Verenigde Staten worden gebracht terwijl het zijn beker van genadetijd vult. De boodschap die de gebeurtenissen aanduidt die verbonden zijn met het sluiten van de genadetijd, is ook de boodschap die de gebeurtenissen aanduidt die over het Zevendedagsadventisme worden gebracht terwijl het zijn beker van genadetijd vult.

Binnen de geschiedenis van vers veertig wordt het boek Daniël driemaal ontzegeld, en elk van die drie keren brengt een interne en een externe lijn voort die de gebeurtenissen voorstellen die verband houden met de sluiting van de genadetijd. Aan elk van de drie bakens gaat een verstrooiing van zeven tijden vooraf. Vers veertig vertegenwoordigt daarom de geschiedenis van 1798 tot aan de zondagswet, en de profetische bakens binnen die geschiedenis zijn de

„gebeurtenissen die verband houden met de sluiting van de genadetijd”. Binnen de geschiedenis van vers veertig vertegenwoordigt de interne lijn aan het begin een overgang van Filadelfia naar Laodicea en aan het einde een overgang van Laodicea naar Filadelfia. Het begin vertegenwoordigde een hervormingsbeweging, zoals geïllustreerd door de gelijkenis van de tien maagden, die een hervormingsbeweging aan het einde typeerde die de gelijkenis eveneens tot op de letter vervulde.

De Filadelfische Milleritische beweging begon met een vervulling van de „zeven tijden” van Leviticus zesentwintig in 1798, en vervolgens met nog een vervulling van de „zeven tijden” op 22 oktober 1844. Uiterlijk in 1856 identificeerden zowel James White als Zuster White de beweging als verkerend in een Laodiceïsche toestand. In hetzelfde jaar werd nieuw licht over de „zeven tijden” gepresenteerd in de officiële kerkelijke publicatie die nooit werd voltooid. De „zeven tijden” werden vervuld in 1798, en daarna ontdekte William Miller het „begin van de keten der waarheid”, zoals Zuster White het noemde, en het begin van de keten der waarheid was de „zeven tijden”. 1798 was een vervulling van de „zeven tijden”; daarna deed Miller, terwijl het boek Daniël werd ontzegeld, zijn fundamentele ontdekking van de „zeven tijden”. Daarna markeert 22 oktober 1844 nog een vervulling van de „zeven tijden”, welke op haar beurt wordt gevolgd door een overgang in de beweging van Filadelfia naar Laodicea in hetzelfde jaar waarin nieuw licht over de „zeven tijden” onvoltooid werd gelaten. In 1863 werd wat tot 1856 de Milleritische Filadelfische beweging was geweest, toen zij overging in de Milleritische Laodiceïsche beweging, een wettelijk geregistreerde kerk, grotendeels onder de uitgangspunten en druk van de Burgeroorlog en ter bescherming van de jeugd van de kerk. De beweging eindigde in 1863 toen zij een kerk werd. Zeven jaar eerder, in 1856, legde Laodicea een boodschap van nieuw licht terzijde over juist dat onderwerp dat William Millers eerste profetische ontdekking was.

De Millerietenbeweging en het licht dat „het begin van de keten der waarheid” wordt genoemd, het licht van de „zeven tijden”, werden geopenbaard aan de leiding van de Laodiceaanse beweging, die gaandeweg het verlangen opzette om de „zeven tijden” te handhaven; en aan het einde van zeven jaren („zeven tijden”), in 1863, werd een nieuwe kaart en profetische boodschap voortgebracht zonder enige verwijzing naar de „zeven tijden.”

In 1863 eindigde de vervulling van Jesaja’s vijfenzestigjarige profetie precies waar zij begonnen was, met een burgeroorlog tussen noord en zuid. De kwestie van de slavernij in 1863 was vooraf uitgebeeld door de wegvoering van zowel het noordelijke als het zuidelijke koninkrijk ter vervulling van de „zeven tijden”, en de slavernij waarin Israël werd weggevoerd, beeldde op passende wijze de kwesties van slavernij aan het einde uit. 1863 vertegenwoordigt het einde van de profetische structuur die is gebaseerd op Jesaja’s vijfenzestigjarige profetie.

Zo zegt de Heere HEERE: Het zal niet standhouden, noch geschieden. Want het hoofd van Syrië is Damascus, en het hoofd van Damascus is Rezin; en binnen vijfenzestig jaar zal Efraïm verbroken worden, zodat het geen volk meer zal zijn. En het hoofd van Efraïm is Samaria, en het hoofd van Samaria is de zoon van Remalia. Indien gij niet gelooft, voorwaar, gij zult niet bevestigd worden. Jesaja 7:7–9.

Recht verstaan wijst deze profetie, die aanvangt in 742 v.Chr., op drie merktekens binnen een tijdsbestek van vijftien jaar. Twee van de merktekens duiden de beginpunten aan van tweeduizend vijfhonderd en twintig jaar van gevangenschap en slavernij voor zowel het noordelijke als het zuidelijke koninkrijk van Israël. In 742 v.Chr. waren het noordelijke en het zuidelijke koninkrijk verwickeld in een burgeroorlog, en de noordelijke tien stammen hadden een verbond gesloten met Syrië om het zuidelijke koninkrijk Juda binnen te vallen. Negentien jaar later, in 723 v.Chr., werden de noordelijke tien stammen door de Assyriërs in slavernij weggevoerd. Zesenzeventig jaar later, in 677 v.Chr., namen de Assyriërs Manasse gevangen en voerden hem naar Babylon. Tweeduizend vijfhonderd en twintig jaar na 723 v.Chr. komt men uit op 1798, de tijd van het einde en het begin van vers veertig. Zesenzeventig jaar later eindigden in 1844 de „zeven tijden” tegen het zuidelijke koninkrijk, die in 677 v.Chr. waren begonnen. Negentien jaar later, in 1863, worden de profetische kenmerken van 742 v.Chr. tot op de letter weergegeven. Zowel in 742 v.Chr. als in 1863 is er een burgeroorlog gaande tussen het noordelijke en het zuidelijke koninkrijk. In 742 v.Chr. betrof de voorspelling die Jesaja aan de goddeloze koning Achaz gaf de ophanden zijnde knechting van zowel het noordelijke als het zuidelijke koninkrijk, en in 1863, precies op het middelpunt van de Burgeroorlog, vaardigde president Lincoln de Emancipatieproclamatie uit, waarmee het proces tot beëindiging van de slavernij begon. De waarschuwing die in 742 v.Chr. aan de goddeloze koning Achaz werd gegeven, werd gegeven in het letterlijke heerlijke land, als voorafbeelding van de boodschap die door Lincoln werd gegeven in het geestelijke heerlijke land.

Zeven jaar nadat de boodschappen van de „zeven tijden” door Hiram Edson in 1856 waren gepubliceerd, bracht het adventisme de kaart van 1863 voort, waarop de Milleritische leer van de zeven tijden werd verwijderd; daarmee werden talloze passages in twijfel getrokken waarin Ellen White leert dat wij de boodschappen van de Millerieten moeten herhalen, en ook dat wij ons moeten verzetten tegen aanvallen op die boodschappen. In hetzelfde jaar werden zij een wettig geregistreerde kerk. Er kan meer worden geschreven over 1863 en de profetische implicaties daarvan, maar wat ik hier opmerk, is dat er verschillende getuigen zijn, zowel interne als externe, die de opstand van 1863 aanwijzen, of het nu de opstand van het externe betreft met de zuidelijke staten, of de opstand van het interne met de verwerping van de eerste fundamentele waarheid. 1863 is een van de gebeurtenissen binnen de geschiedenis van vers veertig die een wegmarkering vertegenwoordigt welke deel uitmaakt van de „gebeurtenissen die verband houden met het einde van de genadetijd.”

1863 komt overeen met het begin van veertig jaren in de woestijn voor het oude, letterlijke Israël. Aan het einde van de veertig jaren leidde Jozua het oude Israël het Beloofde Land binnen; zij haalden Jericho neer en spraken een vloek uit over ieder die Jericho zou herbouwen. In 1863 heeft de leiding van het Laodiceïsche adventisme Jericho herbouwd. 1863 wordt voorgesteld in zowel het begin als het einde van de veertig jaren in de woestijn. 1863 is een profetische wegmarkering die de geschiedenis van de uiterlijke en innerlijke lijnen van de geschiedenis van vers veertig met elkaar verbindt. Er is de zevende kerk, „een geoordeelde kerk”, zoals het woord „Laodicea” betekent, die een periode binnegaat die wordt voorgesteld door een gehele generatie die in de woestijn sterft. Op hetzelfde punt begint de eerste Republikeinse president met het werk van de

bevrijding van de slaven, en typeert aldus de laatste Republikeinse presidenten die de staat van beleg zullen invoeren in een periode van crisis die leidt tot wat de Inspiratie „nationale ondergang” noemt.

In de wegmerken van het begin worden de wegmerken van het einde voorgesteld, en de gebeurtenissen die verbonden waren met de afsluiting van het oordeel werden vooraf afgebeeld in de gebeurtenissen die verbonden waren met de opening van het oordeel. De opstand te Kades, in de verwerping van de boodschap van Jozua en Kaleb aan het begin van de veertig jaren, was een voorafbeelding van Mozes’ opstand, toen hij aan het einde van de veertig jaren te Kades op de Rots sloeg. 1863 wijst op de zondagswet, waar Laodicea uit de mond van de Heere wordt uitgespuwd, en waar de vijftwintig oude mannen in Jeruzalem zich neerbuigen voor de zon in Ezechiël hoofdstuk acht, en waar Silo wordt herhaald over hen die vertrouwen op de leugenachtige woorden: “Des HEEREN tempel zijn wij.”

Wij zullen deze studie van Panium in het volgende artikel voortzetten.